

אייב רוזנפלד:

„כינוס הגרפיקאים הבא יתקיים בארץ בזכותי!“

חנה קופמן:

„אילו דחפו אותי — אולי היה לי ילד נוסף!“

אבי קרונופלד:

„אני קצת חושש מהקרנת הסידרה על השבויים!“

שבוע שעבר נערך קוקטייל חגיגי לציון מלאת 50 שנים לאגודת הגרפיקאים בישראל. הקוקטייל היה בסימן הישגה האחרון של האגודה — קיום האיקוגרדה (הכינוס הבינלאומי של אגודי הגרפיקאים) הבאה בישראל. ההישג הזה למרות אי-הפופולאריות של ישראל בזירה הפוליטית באיגודים שונים, שייך לנציג הישראלי באיקוגרדה האחרונה, שהתקיימה בניס, אייב רוזנפלד.

● **קודם-כל, איך עשית זאת?**

פשוט התיידדתי עם המיזרח-גרמנים, והם הבטיחו, על בסיס החברות האישית שנוצרה בינינו, להימנע בהצבעה על קיומו של הכינוס הבא בישראל. הם גם הבטיחו — וקיימו — לדאוג לכך שגם שאר הנציגים של המדינות המזרח-אירופיות יימנעו.

האמת היא שרוב הנציגים באיקוגרדה הם מיקצועיים ופחות בוחשים בפוליטיקה, אבל בכל זאת זה היה מיבצע. בזכות המיבצע נבחרתי לכהן כיושבראש הוועדה המכינה של האיקוגרדה. שתתקיים בישראל ב-1989.

● **מדוע בחרו דווקא בך לייצג את הגרפיקאים בישראל? בגלל סיבות מיקצועיות?**

לארדווקא. פשוט, מפני שאני דובר-אנגלית וביילתי חלק מחיי בארצות-הברית. עובדה שהצלחתי לייצג אותם בכבוד. ההישג הוא הישג, ואפילו מרק שפס הבטיח לי את מוסיאון תל-אביב, לקיום האיקוגרדה.

● **ספר לי על אגודת הגרפיקאים.**

זהו איגוד מיקצועי, סלקטיבי. בוגרי בצלאל מתקבלים אליו אוטומטית. האגודה מונה בארץ כ-200 חברים. הייתה שמח אילו היתה מונה יותר, אולם הוותיקים לא מעוניינים בהרחבת השורות. אגודה גדולה יותר היתה צוברת כוח רב יותר.

● **מי שאינו חבר-אגודה אינו יכול לעבוד בשוק בגרפיקאי?**

לא, אבל כל התחרויות הרישמיות, כמו עיצוב-בולים, כל המיכרוים וכל הפעולות הפורמאליות מתבצעות דרך האגודה. שוב, דרושה אגודה חזקה יותר, ואולי ההישג האחרון — הכינוס הבינלאומי בארץ — יתרום לביסוס מעמדה של האגודה.

בין גלי הצחוק בכנסת, ביום הרביעי, כשהגיש חבר הכנסת מאיר כהן-אבידוב את הצעתו הססגונית בדבר האמצעים להגברת הילודה בקרב אזרחי-ישראל יהיה דיים, בלטה חנה קופמן, אשתו של יושבראש הקואליציה, חיים קופמן. התגובות המשועשעות על הצעה לא הרתיעו אותה מלחשוב ולאמר בקול רם, שזוהי הצעה לגמרי לא רעה.

וזהי הצעה נחמדה מאוד. הצעה יפה מאוד. איני מבינה את כל הרעש והצחוק שעשו סביבה.

● **גם את נשמעת לי משועשעת?**

אני נשמעת כך, אולי, מפני שזהו נושא קצת עדין, קצת מביך, אבל איני משועשעת כלל וכלל.

● **לערבב שיקולים לאומיים בשיקולי הפרט לתיכנון-מישפחה — האין זה נראה לך מוזר?**

אבל בסך-הכל, בבניית מישפחה משחקים כמה שיקולים. לולא היו שיקולים אחדים בעניין, אולי לא היו לנו ילדים. זוג קרייריסטי, למשל, אולי היה מעדיף שלא להביא ילדים לעולם, לולא היה מביא בחשבון שיקולים ולחצים נוספים.

● **ודיון במליאת-הכנסת או בוועדותיה יכול לשנות החלטות אישיות שכאלה?**

איני יודעת. נראה לי ששיכנוע ועידוד יכולים להשפיע, לי, למשל, יש שלושה ילדים. אני לא עומדת בקריטריונים של כהן-אבידוב למשפחה ברוכת-ילדים, אבל בהחלט יכול להיות שאילו היה מישוה דוחף אותי ומטרטר לי קצת בראש — אז היה לנו ילד נוסף. מי יודע. אילו זה היה מישוה קרוב אליי — יש להניח שזה היה משפיע.

זה נחמד כשיש ילדים. הנה, כעת, בת אחת שלי שוהה בארצות-הברית, או עדיין נותרו לי שני ילדים בקירבת מקום.

● **ודיון פרלמנטרי אינו נראה לך כהתערבות מלמעלה בחייהם-פרטי?**

לא, למה? ורודד כן-גוריון לא הכריזו שיתן פרס למישפחה שיהיו בה עשרה ילדים? מה ההבדל? זה נחמד כשיש שניים, שלושה, ארבעה ילדים. נכון שער גיל מסויים, רק אנהנו ההורים, מעניקים להם, אך אחר-כך זה משתנה — הם מעניקים לנו הרבה. הרבה מאוד!

שבוע הבא תתחיל, סוף-סוף, הטלוויזיה בהקרנת הסידרה בת חמשת הפרקים על שבויי-לבנון. הקרנתה של הסידרה, שתיעדה את השבויים במשך שלוש שנות שביים, נדחתה שוב ושוב, עד כי המתח בין מישפחות-השבויים התמוגג.

הפתעתי את אבי קרונופלד, אחד משמונת הנחלאים שנפלו בשבי, בבשורה. קרונופלד, כיום סטודנט, הגיב בהפתעה גמורה.

מה, זה כבר מתחיל בשבוע הבא? אף אחד לא טרח להודיע לי! האמת היא שחשבתי שזה יופיע קודם לכן. כך, על כל פנים, פורסם בעיתונות. היכיתי שבוע אחרי שבוע, צפיתי בקרוב בטלוויזיה, וכשזה לא הופיע — המתח ירד. חשבתי שפסלו את ההקרנה מסיבות כלשהן.

● **מה עושה לך היריעה על ההקרנה הקרובה?**

כשלב מפתיע זה היא עוד לא עושה לי כלום. אבל אני משער שזה ישפיע עליי הרבה, יעורר ויכרונות. כל מה שחיי היומיום שחקו מאו.

● **אתה נזכר לפעמים במה שעבר עליך?**

כמעט שלא. פה ושם צף איזה זיכרון. חל אצלי מעין ניתוק מתקופת-השבי. גם הקשרים בינינו — בין השבויים — רופפים ביותר, אם בכלל. זה לא שאני מרגיש רצון לשכוח, פשוט קיימים גורמים, כמו המרחק הגיאוגרפי בינינו, והשיגרה היומיומית.

● **בעת החלפתכם תמורת אלפי אסורים ביטי הונניים היתה הביקורת הציבורית חריפה למדי. אינך חושש שעם הקרנת הסידרה היא תתעורר שוב?**

האמת היא שאני קצת חושש. לא שאני מפוחד, אישית, אבל חבל שסתם ינפחו ויטלפו את העובדות שנית. לכן קשה לי להעריך כעת את השפעתה של הסידרה עלינו ועל מישפחותינו. זה תלוי בתוכנה ובמגמתה. בזמנו שקלתי לבקש הקרנה מוקדמת של הסידרה, אחר-כך ירדתי מזה, ואני מקווה שלא אתחרט עלי-כך.